

Formanden: Vi går dernæst til anden omgang. Hr. Lysholt Hansen har ordet. (*Lysholt Hansen:* Jeg frafalder!).

Hans Kjær: Jeg må sige, at med respekt for, at det snart er 10 timer siden, vi begyndte på denne debat, så skal man ikke frygte, at jeg skal gå ind i en anden omgang som sådan; den vil jeg godt frafalde som hr. Lysholt Hansen. Det, der imidlertid kalder mig op, er det, statsministeren svarede på nogle spørgsmål fra mig. Nu var statsministeren ikke til stede i salen, da jeg stillede dem, og jeg kan forstå, at referatet har været lidt unøjagtigt, for det var, ligesom mit spørgsmål blev delt op i nogle runder. Jeg har ikke spurgt, om vi skulle have en ny sparerunde, og jeg har heller ikke spurgt, om regeringen sigtede på skatte- eller momsforhøjelser. Der er vel ingen regering, der nogen sinde vil sige: det sigter vi på. Sådan noget kunne jeg aldrig finde på at spørge om. Det, jeg gerne ville have at vide af statsministeren, var, om man, når — eller hvis, man kan jo blodgøre det; jeg sagde når, men så siger vi hvis — situationen i løbet af finansåret udvikler sig sådan, som jeg tror og mange frygter, at overophedning finder sted og det derfor alligevel bliver nødvendigt at foretage nye økonomiske indgreb, da vil gå til nye spareforhandlinger eller en ny sparerunde — som ikke er regeringens mål i sig selv, det har jeg for længst forstået — eller om der lå i det indgåede forlig med SF, at nu kunne der ikke spares mere i dette finansår, for så måtte svaret jo blive, at så måtte løsningen i stedet for blive skatter eller moms eller eventuelt begge dele. Jeg håber, statsministeren forstår forskellen på det, jeg spurgte om, og det, statsministeren svarede på. Det var ikke et spørgsmål om sigtet, det var et spørgsmål om, hvilken løsning regeringen ville gribe til, og om den er forhindret i at vælge frit.

Videre omtalte statsministeren, at jeg havde anbefalet det konservative forslag om et kontaktorgan på arbejdsmarkedet, og henviste til, at han troede mere på og var tilhænger af den frie forhandlingsret. Må jeg gøre opmærksom på, at vort forslag om et kontaktorgan ikke på nogen måde tilsigter at gribe ind i en fri forhandlingsret. Det tilsigter udelukkende, at regeringen er med i den frie forhandling, sådan at der i forbin-

delse med det, man gerne vil nå frem til, også kan tages samfundsøkonomiske hensyn, der kan sikre, at det, man gerne vil nå, kan ske på en mere realøkonomisk måde end i form af, at man pumper flere papirpenge ud, som finansministeren endda skal have størsteparten af igen. Jeg skal ikke gå længere ind i det, men skal henstille, at statsministeren sætter sig ind i det forslag, vi har fremsat; når han har gjort det, så tror jeg, at han har en positiv indstilling til at tage det under overvejelse.

Ninn-Hansen: Den opbremsning af lovgivningen her i tinget, som statsministeren omtalte, er ikke alene fornuftig, den er nødvendig. Den er nødvendig for, at dette ting kan få rimelige arbejdsvilkår, men det afgørende er selvfølgelig, at man indretter sig efter de muligheder, der er for, at en lovgivning kan slå igennem i befolkningen.

Jeg var lidt forundret over, at statsministeren efter at have nævnt denne opbremsning begyndte at remse op en række lovforslag, man alligevel ville have igennem. Ja men jeg tror slet ikke, statsministeren har ret i, at det er noget, der interesserer befolkningen, at man nu kommer med en hel masse nye love. Jeg tror, statsministeren ligesom vi andre har opdaget, at det, der er ønske om, er, at regeringen undlader at komme med alle disse nye vidtgående lovforslag, at man er tilbageholdende med reformer, som befolkningen ikke kan følge med i, at man sørger for at sikre en lovgivning herinde, så vi ikke udvider, men indskrænker det bureaukrati, vi har fået.

Statsministeren kender jo oppositionspartiernes stilling til den opbremsning, der kan foretages allerede i år. Jeg vil gerne have, hvis statsministeren vil knytte nogle bemærkninger til dette. Det er konkrete forslag, og det afgørende er jo ikke, at man taler om at bremse op eller lignende, men at regeringen allerede nu viser en vilje til at fjerne en række lovforslag, der i øjeblikket ligger i folketinget uden at gøre nogen som helst nytte, tværtimod, i arbejdet her, og som heller ikke vil gøre nytte, hvis de realiseres, men bare gøre administrationen større.

Vi havde for et år siden en debat her i dette høje ting, der vel med rette kunne betegnes som et rivegilde efter noget, der